

opgave evner staten nemlig ikke at løse. Det er det private marked og udelukkende det private marked, der kan klare det.

Så havde vi tidligere på dagen en diskussion om hjemmehjælpen, og fru Pia Gjellerup var jo hurtig til at erklære, at Fremskridtspartiet jo ikke kom med nogen forslag, og vi kritiserede altid. Det er forkert. Fremskridtspartiet har fremsat ganske mange forslag her i Folketinget, men det er en kendsgerning, at fru Pia Gjellerup og resten af Socialdemokratiet og regeringen stemmer nej til de forslag, der kommer fra Fremskridtspartiet, til trods for at vi ofte er dem, der er hurtigst til at identificere problemerne ude i samfundet.

I mange år havde vi råbt op om, at hjemmehjælpen var for dårlig, men det var først, da Ældre Sagen som en stor interesseorganisation, vist oven i købet med en halvsocialdemokratisk ledelse, i september måned kom med en rapport og dokumenterede det, vi havde sagt i flere år, at man var parat til at gøre noget. Så har man sat 250 mio. kr. af på finansloven, og så skal man hjælpe på hjemmehjælpsområdet. Men da det er ude i kommunerne, det skal foregå, og da en lang række af kommunerne allerede for længst har svigtet den opgave, så bliver der også brug for et Fremskridtsparti, som kan følge den sag til dørs, i det øjeblik kommunerne svigter.

Se, Fremskridtspartiet håber faktisk på, at det bliver sidste gang, at vi oplever, at 98 pct. af finansloven bare glider igennem. Der er brug for at få rettet op på langt mere end de par procent, der har været til diskussion det sidste par dage, og derfor vil Fremskridtspartiet anbefale, at vi senere i dag stemmer nej.

Frank Aaen (EL):

Regeringen og SF valgte side her i efteråret. Det var åbenbart bedre med hr. Haugaard og hr. Ellemann end Enhedslisten, når der skulle træffes beslutninger om fremtidens vandmiljø og finansloven for 1998. Med det valg, der dér blev foretaget, blev der forspildt åbenlyse muligheder for umiddelbare resultater og for et forløb, der strakte ud over næste valg. Vandmiljøet blev igen taber, og finansloven giver ikke det ryk, der var mulighed for.

Regeringen afbrød finanslovforhandlingerne med Enhedslisten, da vi krævede stop for enhver stramning af dagpengereglerne. Vi afviste de konkrete stramninger. At arbejdsløse skal tvinges til en daglig transporttid på 4 timer, at

arbejdsløse kan tvinges ud af deres fag allerede efter et halvt års arbejdsløshed, og at arbejdsløse igen skulle have begrænset deres uddannelsesmuligheder – det afviste vi. Og vi afviste samtidig det ideologiske budskab om, at arbejdsløsheden er de arbejdsløses egen skyld, og at det er derfor, der hele tiden skal strammes op med nye regler, nye begrænsninger for de arbejdsløse.

Selv om regeringen erkendte i de sonderinger, vi havde, at der på andre områder var gode muligheder for at lave en delaftale om finansloven, så insisterede regeringen desværre på sammen med Venstre og De Konservative at gennemføre nye stramninger for de arbejdsløse. Og det regeringen i virkeligheden krævede – for at fortælle lidt om forhandlingsforløbet – var, at den uden om Enhedslisten kunne vedtage stramninger for de arbejdsløse, samtidig med at regeringen krævede af os, at vi skulle acceptere ikke at støtte forslag uden om regeringen.

Jamen sådan spiller klaveret selvfølgelig ikke! Ingen kan og skal acceptere, at den part, man laver aftaler med, sideløbende laver uacceptable aftaler, der peger i den modsatte retning, som simpelt hen er stik imod det, som man står for. Vi kunne da ikke på den ene side lave nogle forbedringer og på den anden side se til, at regeringen gennemførte stramninger for de arbejdsløse, som er et af Enhedslistens absolutte vigtigste områder, nemlig at sikre, at de arbejdsløse her i landet får det bedre, end de har det i dag.

Regeringen ville desværre ikke bøje sig. SF gjorde ikke spørgsmålet om de arbejdsløse til et konflikt punkt på samme måde, som vi gjorde. SF krævede ret til at stemme imod de stramninger, regeringen ikke ville opgive. Det var derfor og med det forløb, at vi fik åbnet op for et flertal baseret på hr. Haugaard og CD. CD var jo det parti, som SF i 1994 krævede væk som betingelse for at kunne pege på Poul Nyrup Rasmussen som statsminister, men nu er man så fælles om en finanslovaftale.

Finansloven blev dermed ringere, end det ellers havde været muligt. Der blev nye forringelser oven i dem, der var præsenteret i forvejen: grønthøsterbesparelser, skattelettelser til erhvervslivet, skattelettelser til de rigeste huskere.

Og når hr. Jes Lunde i vores ordveksling før forsvarede disse forringelser som ubetydelige og nødvendige for at nå resultater, så vil jeg